

чтожи съвсѣмъ цѣлото дѣло. Нѣщо въ което непри-
ятелитѣ на Комитета успѣха съвършено сполучливо.

Отъ гдѣ произхождаше сичко това?

Въ Букурещъ бѣше въ това врѣме генераленъ
консулъ Оффенбергъ. Русия нѣмаше тамъ още дър-
жавенъ прѣдставителъ съ титлата *дипломатически*
агентъ. Вижда се това съгласно руското устройство
на *азиятскій департаментъ*, тъй като тя считаше и
Румжния, че влѣгва въ сверата на азиятскитѣ на-
роди. Този тѣхенъ консулъ Оффенбергъ бѣше по
произхождение финландецъ, струва ми се. Той
имаше съвсѣмъ неславѣнски възглѣдове въ воде-
нието на своята руска ужъ политика, но караше
работата съвсѣмъ по своитѣ лични убѣждения въ
отношение на българскитѣ работи. Той бѣше съв-
сѣмъ противенъ за появяванието на българскій
таенъ Комитетъ и го прѣслѣдваше съ сичкитѣ си
сили. При това той имаше около себе си първен-
цитѣ българи-търговци, които, разбира се, го слу-
шаха и се ржководѣха отъ него въ отношение на
каква и да е българска работа.

Въ Цариградъ бѣше руский посланикъ князь
Игнатиевъ, русинъ съ чиста славянска кръвъ и съ
славянски възглѣдове по отношение на българскитѣ
работи. Да ли той имаше съвсѣмъ други инструкции
за дѣйствие, въ отношение на българскитѣ работи,
съвършено противоположни на ония, които бѣха
дадени на Оффенберга въ Ромжния, неznamъ. Но
както и да е, една държава дава инструкции на
своитѣ прѣдставители *разни*, когато тѣзи прѣдста-
вители иматъ да дѣйствуватъ за работи въ сверата
на тая държава, при която сж акредитирани и то
за работи, касающи се ограничено до тая държава.
Но когато държавата, която испраща прѣдставители
въ разни държави, има за постижение една *извѣстна*
цѣль въ направление на единъ народъ, тогава инструк-
циитѣ сж дадени на всички прѣдставители въ това
отношение *еднакви*, за да подкрѣпятъ сички тази об-
ща цѣль на своето правителство. Тукъ дѣйствията на
Игнатиева и Оффенберга бѣха противоположни едни
на други за сжщата цѣль на руското правителство.